

היום נלמד בעזרת ה':

זבחים דף צא

(בעמוד הקודם)

נמרא: איבעיא להו, תדיר ומקודש איזה מהם קודם? למדנו לעיל שתדיר קודם לשאינו תדיר, וכן מקודש קודם לדבר שפחות מקודש ממנו. השאלה היא מה הדין אם יש לנו תדיר מול מקודש, מי קודם? (כגון עולת תמיד מול חטאת).

תא שמע. 'תמידין קודמין למוספין': כך למדנו במשנה בתחילת הפרק. והרי מוספין של שבת קדושים יותר מתמיד, כי שבת קדושה יותר מיום חול, ובכל אופן התמידים קודמים. מוכח שתדיר קודם למקודש. דחייה: **אטו שבת למוספין אהנאי לתמידין לא אהנאי?** וכי קדושת השבת מועילה רק לקדש את המוספין שקרבים בשבת, ולא את התמידין שקרבים בשבת? הרי גם התמידים של שבת קדושים בקדושת שבת כמו המוספין, ולכן התמידים קודמים כי הם תדירים.

ת"ש. 'מוספי שבת קודמין למוספי ראש חודש': מוספי ראש חודש קדושים יותר ממוספי שבת, משום שראש חודש נקרא 'מועד'. דחייה: **אטו ראש חודש למוספין דידיה אהני, למוספי שבת לא אהני?** הגמרא מתרצת כנ"ל, שמוספי שבת בראש חודש שחל בשבת, קדושים בשתי הקדושות.

תא שמע 'מוספי ראש חודש קודמין למוספי ראש השנה' אע"ג דראש השנה קדשה! דחייה: **אטו ראש השנה למוספי דידיה אהני למוספי ראש חודש לא אהני!?**

ת"ש. **דבר אחר ברכת היין וכו'.** נחלקו בית שמאי ובית הלל האם ברכת הגפן בקידוש של ליל שבת, קודמת לברכת היום שבקידוש, או ברכת היום קודמת לברכת הגפן. לדעת בית הלל הגפן קודמת. הברייתא שם מביאה שני טעמים לדבר, והגמרא כאן מביאה את הטעם השני - ברכת הגפן תדירה יותר מברכת היום.

והרי ברכת היום של שבת קדושה יותר מברכת הגפן, ובכל אופן הגפן קודמת!

דחייה: אטו שבת לברכת היום **אהנאי לברכת היין לא אהנאי?** השבת מקדשת גם את ברכת הגפן שבה, ואם כן שתי הברכות קדושות באותה קדושה, ומשום כך אנו מעדיפים את הברכה התדירה.

תא שמע. דאמר רבי יוחנן הלכה מתפלל אדם של מנחה ואח"כ של מוספין: מי שלא התפלל מוסף וכבר הגיע זמן תפילת מנחה, עליו להקדים את מנחה למוסף. ולכאורה מוסף של שבת קדושה יותר ממנחה.

דחייה: אטו שבת לתפלת מוספין אהנאי לתפלת מנחה לא אהנאי!?

ת"ש. שלמים של אמש: למדנו כמשנתנו שאם יש לפנינו שתי קרבנות להקרבה על המזבח, קרבן שלמים שהובא לעזרה אתמול והשתהו ושחטו אותו רק היום, וקרבן חטאת או אשם שהובאו היום ועומדים להקרבה. הקרבן שלמים קודם להקרבה, כי זהו זלזול בקרבן אם נמתין עוד עד שנקריב אותו.

משמע שאם גם הקרבן שלמים הגיע היום, החטאת ואשם קודמים לו. משום שהם קדושים יותר ממנו. למרות שהשלמים תדירים יותר, כי הם באין בנדר ונדבה ומשכך מביאים הרבה יותר שלמים מאשר חטאת ואשם.

אמר רבא - מצוי קאמרת? תדיר קמיבעיא לן, מצוי לא קמיבעיא לן: אתה מדבר על 'דבר מצוי' מול 'דבר קדוש', ואילו אנחנו מסתפקים על 'דבר תדיר' מול 'דבר קדוש'. דהיינו שלמים אינם באים 'בתדירות' כי אין כלל חובה להביא אותם, אלא הם דבר מצוי כי הם באים הרבה להקרבה.

אמר ליה רב הונא בר יהודה לרבא: וכי דבר 'מצוי' אינו נחשב ל'תדיר'? והרי כתוב בכרייתא שמי שלא קיים קרבן פסח או ברית מילה, אינו חייב חטאת. הברייתא שואלת אולי דוקא את פסח נוציא מחיוב חטאת בגלל שהוא אינו תדיר, ולא נוציא את מילה בגלל שהיא תדירה. עד כאן הברייתא.

והרי ברית מילה תדירה בגלל שמקיימים אותה הרבה פעמים בשנה (אצל ילדים שונים), ואילו קרבן פסח מקיימים פעם אחת בשנה. והרי אין חיוב לעשות ברית מילה כמה פעמים בשנה, אלא כך זה מצוי. אם כן מוכח שמצוי הוא גם תדיר!

תירוץ: מאי תדירה? תדירה במצות: אין כוונת הברייתא ש'ברית' תדירה מצד הפעמים שמקיימים אותה, אלא הכוונה שיש בה הרבה מצוות, כי נכרתו עליה שלוש עשרה בריתות.

ואיבעית אימא - מילה לגבי פסח כי תדיר דמיא: ברית מול פסח אכן נחשבת לתדירה, כי מקיימים אותה הרבה פעמים בשנה מול פעם אחת של קרבן פסח. אבל שלמים מול חטאת ואשם אינו נחשב תדיר, כי למרות שאת שלמים מקיימים יותר פעמים מחטאת ואשם, אבל גם אותם מקיימים הרבה פעמים.

*

איבעיא להו - תדיר ושאינו תדיר, וקדים ושחט לשאינו תדיר, מאי? אם יש לפנינו שני קרבנות אחד תדיר והשני אינו תדיר, הדין הוא שהתדיר קודם. אבל מה הדין אם כבר שחטו את השאינו תדיר? האם נותנים את הדם לממרס שיערבב אותו כדי שלא יקרש, ושוחטים את התדיר וזורקים את דמו, ואחר כך זורקים את הדם של האינו תדיר. או זורקים קודם את השאינו תדיר כדי לא לזלזל בדם הקרבן שיצטרך להמתין.

אמר רב הונא מסורא - ת"ש שלמים של אמש וכו': לכאורה מדובר בשלמים שהובא לעזרה אתמול ונשחטו היום, והחטאת והאשם הובאו היום ונשחטו היום, והדין הוא שהקרבן שלמים קודם להקרבה. משמע שדוקא בגלל שהשלמים הגיע אתמול מקדימים אותו. אבל אם השלמים הגיעו היום 'דומיא דאמש' דהיינו שקדם ושחט אותם ועדיין לא שחט את החטאת ואשם, החטאת ואשם קודמים למרות שכבר שחט את השלמים!

מוכח שקרבן מקודש מול קרבן שאינו מקודש, אם כבר שחט את האינו מקודש, בכל אופן המקודש קודם לו. והוא הדין לתדיר ושאינו תדיר!

דחייה: דלמא שלמים דאמש וכו': יתכן שהמקרה של שלמים של אתמול וחטאת ואשם של היום, מדובר ששחט את שניהם, קודם את השלמים ואחר כך את החטאת ואשם, ואז זורקים את הדם של השלמים ברישא.

אבל משמע שאם גם השלמים הגיעו היום, ושחט רק את השלמים ועדיין לא שחט את החטאת ואשם, יש להסתפק מי קודם. האם זורקים את הדם של השלמים או ממרסים את דם השלמים עד ששוחטים את החטאת ואשם וזורקים את דמם. וזה באמת גם הספק שלנו, במקרה ששחט את האיננו תדיר אך עדיין לא שחט את התדיר.

ת"ש. דבר אחר ברכת היין וכו': כנ"ל. והרי 'יום' שבת הגיע לפני היין, ובכל אופן מברכים את היין קודם. מוכח שגם אם שחט את השאינו תדיר ברישא, בכל אופן התדיר קודם! דחיה: הכי נמי דכיון דאתיין כמאן דשחיטי תרוייהו דמי: מכיון שגם היין מוכן ומזומן לברך עליו, נחשב הדבר כאילו 'שחטו' את שניהם (את השלמים והחטאת) ואין ראייה לספק שלנו.

ת"ש. דא"ר יוחנן הלכה מתפלל אדם וכו': כנ"ל. והרי זמן תפילת המוספין הגיעה לפני תפילת מנחה, ובכל אופן מנחה קודמת. ומוכח שגם אם שחט את האיננו תדיר, התדיר קודם! דחיה: הכי נמי כיון דמטי זמן תפלת מנחה כמאן דשחיטי תרוייהו דמי: מכיון שזמן מנחה כבר הגיע, נשחב כאילו שניהם 'שוחטים לפנינו'.

אמר ליה רב אחא בריה דרב אשי לרבינא וכו': מדובר בקרבן פסח. אם שחט אותו לפני קרבן תמיד של בין הערביים, ממתנינים עד שישחטו את התמיד ויזרקו את דמו ואחר כך זורקים את דם הפסח! כי התמיד תדיר. מוכח שגם אם כבר שחט את האיננו תדיר, התדיר קודם. דחיה: הכא במאי עסקינן כגון דקדים שחטיה לתמיד ברישא: מדובר שהוא כבר שחט גם את התמיד, ועכשיו שני הדמים עומדים לזריקה. ואילו הספק שלנו במקרה שעדיין לא שחט את התדיר.

אמר ליה רב אחא סבא לרב אשי: כך אכן מדוייק מהמשנה בפסחים שם, שכבר נשחט התמיד. כי כתוב 'עד שיזרק הדם', ולא כתוב 'עד שישחוט ויזרק דם'.

*

למדנו במשנה - ובכולן כהנים רשאים כו': בכל הקרבנות מותרים הכהנים לשנות את המאכל בבישול צלייה וכו'.

מאי טעמא? אמר קרא וכו': נאמר במתנות כהונה "לך נתתים **למשחה**" דהיינו לגדולה. כדרך שהמלכים אוכלין בסגנונות שונים.

משנה: אמר רבי שמעון אם ראית שמן שהוא מתחלק בעזרה: אם ראית שמחלקים שמן בעזרה לכהנים לאכילה, אינך צריך לשאול מהו השמן הזה, כי בודאי הוא מאחת משתי אפשרויות. או מותר של 'מנחת ריקין' שהביא ישראל, שמושך את המנחה בשמן והנותר מהשמן נאכל לכהנים. או שזה לוג שמן של מצורע שניתן על כהונתיו ותנוך אוזנו, והשאר נאכל לכהנים.

אם ראית שמן שהוא ניתן על גבי האישים: ואם ראית שמן שמקטירים אותו למזבח, ודאי שהוא מותר 'מנחת ריקין' שהביא כהן, כי מנחת כהנים כולה כליל ואינה נאכלת. או שזו מנחת 'כהן משיח' דהיינו מנחת חביתין של כהן גדול, שנותן בה הרבה שמן אבל הוא לא נבלע בתוכה וצריך להקטיר אותו בפני עצמו.

שאינ מתנדבין שמן: וכל זה, בגלל שאי אפשר להתנדב להביא שמן למזבח. ולכן אם אתה רואה שמן נאכל או שמן מוקטר, הוא רק מהאפשרויות הנ"ל.

עד כאן דעת ת"ק. אבל רבי טרפון חולק.

גמרא: אמר שמואל: לדברי רבי טרפון במשנה, מי שהתנדב להביא שמן, קומץ אותו, ומקטיר את הקומץ, ושייריו נאכלים לכהנים, שנאמר "וּנְפֹשׁ כִּי תִקְרִיב קָרְבַּן מִנְחָה", שהיה אפשר לכתוב רק "ונפש כי תקריב מנחה", ומילת "קָרְבַּן" מיותרת לדרוש ממנה שאפשר להתנדב גם שמן, ודינו כמנחה, שכשם שמנחה מקטיר את הקומץ ושיריה נאכלים, כך שמן.

א"ר זירא אף אנן נמי תנינא: רבי זירא מביא הוכחה לדברי שמואל מדברי רבי שמעון במשנתנו, שאם ראית שמן שמתחלק בעזרה אין אתה צריך לשאול מהו, אלא הוא מותר ריקי מנחות ישראל ולוג שמן של מצורע, לפי שאין מתנדבים שמן, ע"כ דברי ר"ש. משמע שלרבי טרפון הסובר שכן מתנדבים שמן, אם ראית שמן שמתחלק בעזרה יש לך להסתפק האם זהו של שמן ריקי מנחות ישראל ולוג שמן של מצורע או שזהו שמן של נדבה ששייריו נאכלים לכהנים.

אמר ליה אביי: בסיפא של משנתנו נאמר, שאם ראית שמן שניתן על גבי אישים, אין אתה צריך לשאול מהו, אלא הוא מותר ריקי מנחת כהנים ומנחת כהן משיח, לפי שאין מתנדבים שמן. ע"כ הסיפא. משמע שלרבי טרפון הסובר שכן מתנדבים שמן,

יש להסתפק בשמן זה הניתן על גבי אישים שמא הוא שמן נדבה, נמצא ששמן נדבה מוקטר כולו על המזבח ואין שייריו נאכלים לכהנים, וזה שלא כדבריך רבי זירא.

לאביי קשיא רישא, לרבי זירא קשיא סיפא: נמצא שלאביי קשה מהרישא (שמשמע ששמן נדבה שייריו לכהנים), ולרבי זירא קשה מהסיפא (שמשמע ששמן נדבה מוקטר כולו).

בשלמא לרבי זירא: אמנם אפשר לתרץ את רבי זירא, שברישא (שמשמע ששמן נדבה מתחלק לכהנים) מדובר בשיריים שנותרו אחר הקמיצה, ובסיפא (שמשמע שהשמן מוקטר כולו) מדובר בקומץ.

אלא לאביי: אבל לאביי הסובר ששמן נדבה מוקטר כולו, קשה מהרישא של המשנה.

תירוץ לאביי: באמת מה שנאמר ברישא 'אין אתה צריך לשאול מהו... שאין מתנדבין שמן' הוא מיותר, שהרי גם אם היו מתנדבים שמן הוא לא היה מתחלק לכהנים, והוא נכתב בגלל הסיפא, שבשמן הניתן לאישים אין להסתפק שמא הוא שמן נדבה, לפי שלא מתנדבים שמן, והמשנה כתבה זאת בדווקא, לפי שלדעת רב טרפון שכן מתנדבים שמן, כולו מוקטר לאישים.

קושיא: בשלמא סיפא, תני משום רישא: אם היית אומר להיפך - שהסיפא נכתבה בגלל הרישא, היה הדבר מובן (= שלאחר שהמשנה אמרה ברישא 'אין אתה צריך לשאול מהו... שאין מתנדבין שמן' היא אמרה זאת גם בסיפא כדי לא לשנות), **אלא רישא משום סיפא, מי תני?** אבל האם שייך לומר שהרישא נכתבה בגלל הסיפא?!

תירוץ: אין! (= כן!), אמרי במערבא (= בארץ ישראל) - תנא רישא משום סיפא.

קושיא על שמואל: תא שמע: למדנו בברייתא - לדעת ר"ע שאפשר לנדב יין בפני עצמו, מנסכים אותו לספלים שבראש המזבח. לדעת רבי טרפון שמתנדבים שמן, נותנים אותו לאישים.

מאי לאו: לכאורה כשם שהיין ניתן כולו לספלים, כך השמן ניתן כולו לאישים, וא"כ קשה לשמואל שאמר שרק הקומץ של השמן נקטר על גבי האישים, אבל שייריו לכהנים.

תירוץ: מידי אריא! הא כדאיתא והא כדאיתא! אין דין היין והשמן שווים, אלא היין ניתן כולו לספלים, והשמן רק הקומץ ניתן לאישים.

[מכאן ע"פ ביאור 'חברותא']

אמר רב פפא כתנאי: דין זה שאמר לעיל שמואל, שהמתנדב שמן, קומצו, ושיריו נאכלין, הוא תלוי במחלוקת תנאים.

וכפי שלמדנו במשנה במס' מנחות – המתנדב **שמן**, לא **יפחות מלוג**, כמו שיעור השמן הניתן במנחה רגילה. **רבי אומר**: לא יפחות **משלשת לוגין**. כמו שיעור היין של נסכים.

ודנה הגמרא: **במאי קמפלגי רבנן** ורבי?

ומתרצינן: **אמרוה רבנן קמיה דרב פפא**: האם אומרים "דון מינה ומינה", או "דון מינה ואוקי באתרה", איכא בינייהו. שנחלקו רבנן ורבי בצורת הלימוד של דבר מחבירו, וכדלהלן.

דבר הלמד מחבירו, כגזירה שוה או בהיקש, אפשר לומר "דון מינה ומינה", שהדבר הנלמד מחברו, יהיו דיניו של הדבר הלמד ככל דיניו של הדבר המלמד. ואפשר לומר, "דון מינה", רק את עיקר הדין לומדים מן המלמד, אבל "אוקי באתרה", שלגבי פרטי הדין, יש לנו להעמיד אותם כפי הדבר הלמד, ולא כפי הדבר המלמד.

דרבנן סברי דון מינה ומינה, דהיינו, דון שמן מינה, ממנחה: **מה מנחה מתנדבין, אף שמן מתנדבין** בפני עצמו [שהרי עיקר הדין שמתנדבין שמן אנו למדין ממנחה כדלעיל] **ומינה**, ויש ללמוד ממנחה גם את כל פרטיה, **מה מנחה** שיעור השמן שבה צריך שיהיה **לוג**, **אף שמן** הבא בפני עצמו שיעורו הוא **לוג**.

וכיון שסוברים רבנן שלכל דבר נלמד שמן ממנחה, לכן יש גם ללמוד:

מה מנחה, קומצה, ושיריה נאכלין. אף שמן, קומצו, ושיריו נאכלין.

הרי שדעת רבנן כשמואל.

ורבי סבר דון מינה ואוקי באתרא. דהיינו, דון שמן מינה ממנחה, **מה מנחה מתנדבין, אף שמן מתנדבין**. אך עתה, לאחר שלמדנו את עיקר הדין, שגם שמן בא

כקרבן בפני עצמו, ואוקי באתרא, נעמיד את פרטי דיניו כבמקומו, ונלמוד את שאר דינים מגופיה, דהיינו שיהא כנסכים, כיון הבא בפני עצמו: מה נסכים שיעורן הוא שלשת לוגין [שכן נלמד מקרא] אף שמן שיעורו שלש לוגין.

וכמו כן נלמד גם את צורת הנתניה מנסכים: מה נסכים, כל היין ניתן לספלים [אף זה נלמד מקרא] אף שמן, כולו לאישים.

הרי שרבי לא סובר כשמואל, ומוכח שדינו של שמואל שנוי במחלוקת תנאים.

אמר ליה רב פפא לאביי: רבי ורבנן לא נחלקו ב"דון מינה". כי אי ממנחה הוה מיייתי לה רבי לעיקר הדין שמתנדבין שמן, הוא לא היה נחלק על רבנן בשיעור השמן, משום דכולי עלמא סברי "דון מינה ומינה".

אלא רבי, מ"אזרח" גמר לה. שנאמר בפרשת נסכים "כל האזרח יעשה ככה", ומקרא זה מיותר, וסובר רבי שהוא בא לרבות נדבת שמן בפני עצמו. וכיון שמנסכים הוא נלמד, הרי אף אם נאמר "דון מינה ומינה", לא יפחות משלשה לוגין, שזה הוא השיעור הפחות ביותר ביין של נסכים הבא עם הקרבן, דהיינו נסכי כבש.

אמר ליה רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא: מי מצית אמרת הכי, שרבי לומד מ"אזרח" שאפשר להביא שמן בפני עצמו?

והתניא: כתיב "קרבן מנחה", מלמד שמתנדבין שמן. וכמה? שלשה לוגין!

ויש לנו לדיוק: ומאן שמעת ליה דאמר לא יפחות משלשה לוגין? רבי היא. וקא מיייתי לה לרבות שמתנדבין שמן מקרא ד"קרבן מנחה", ולא כמו שאמרת שהוא דורש זאת מהכתוב "האזרח". ובהכרח, שרבי ורבנן חולקים ב"דון מינה"!

אמר ליה רב פפא: אי תניא – תניא! אמר שמואל: המתנדב יין בפני עצמו, מביא יין ומזלפו על המזבח, על גבי האישים. מאי טעמא? – אמר קרא "ויין תקריב לנסך חצי ההין, אשה ריח ניחוח לה". הרי אמר הכתוב "אשה" לגבי יין, לומר, שיש יין אשר עולה על גבי האש. ואיזה הוא? זה יין הבא בפני עצמו! [כי יין הבא עם הקרבן נלמד מקרא שמנסכו אל תוך הספלים שבראש המזבח].

ומקשינן: והא קא מכבי את האש שעל המזבח על ידי שמזלף עליה את היין, ונמצא עובר על הלאו של "לא תכבה", האוסר לכבות את אש המזבח?

ומתרצינן: **כיבוי** אש המזבח **במקצת, לא שמיה כיבוי**, שהרי עדיין ממשיך להתקיים מה שנאמר "אש תמיד תוקד על המזבח".

ומקשינן: **איני! והאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוחה: המוריד גחלת מעל גבי המזבח, וכיבה, חייב**. הרי שאף על כיבוי במקצת חייבים?

ומתרצינן: הכא במאי עסקינן, **דליכא** במזבח **אלא האי** גחלת בלבד, ובאופן שכזה נמצא שכיבה את כל האש שעל המזבח.

איבעית אימא, לעולם אסור אף כיבוי במקצת, ולא קשה איך מזלף את היין על האש, כי **כיבוי דמצוה, שאני!**

ומקשינן: **תא שמע** מהא **דתנא רבי אליעזר בן יעקב: כלפי** הואיל **ונתנה התורה רשות לתרום** את הדשן מהמזבח, **יכול יכבה** את הגחלים, **ויתרום? אמרת**, אי אפשר לעשות כך, שהרי נאמר "**לא יכבה**". הרי שאסור לכבות אף לצורך הרמת הדשן על אף שהוא מצוה.

ואם כן, אף כשמזלף את היין על גבי אישים, ומכבה את האש, גם אם הכיבוי הוא לצורך מצוה, **יהא אסור! ומתרצינן: שאני התם**, שאינו צורך מצוה, שהרי **אפשר דיתיב ונטיר**, ימתין מלתרום עד שיכבו הגחלים.

תו מקשינן: **תא שמע** ראייה מהא דתניא: המתנדב **יין, כדברי רבי עקיבא**, האומר מתנדבים יין, **נותנו לספלים. המתנדב שמן, כדברי רבי טרפון**, האומר מתנדבין שמן, **נותנו לאישים**.

הרי מבואר שיין הבא בפני עצמו מנסכו בספלים, ודלא כשמואל?

ועוד תניא: יין נסך – לספלים. או אינו לספלים, אלא לאישים? אמרת, אי אפשר לזלף לאישים, שהרי אסור בלאו ד"**לא יכבה**". וקשה לשמואל?

ומתרצינן: **לא קשיא: הא** שנאמר בכרייתא שאסור לזלף היין על האש, זה לדברי **רבי יהודה**, הסובר ש"דבר שאין מתכוין" אסור. ולפיו בהכרח, יין הבא בפני עצמו מנסכו לספלים ולא על גבי אישים [וקרא דשמואל "אשה ריח ניחוח לה", ביאורו, שיהא נחת רוח לה' כאישים].

הא, מה שאמר שמואל שמזלפו על האש, זה לדברי **רבי שמעון**, הסובר "דבר שאין מתכוין" מותר. ולכך מותר לזלפו על האש, שהרי אינו מתכוין לכבותה. ולא הוי "פסיק רישא", כיון שאפשר לזלף בטיפות דקות [שאינן מכבות את האש].

ומקשינן: **למימרא, דשמואל כרבי שמעון סבירא ליה**, שדבר שאין מתכוין מותר?

והאמר שמואל: מכבין גחלת של מתכת לזהות ברשות הרבים, בשביל שלא יזקו בה רבים. כי לפי שכיבויה של גחלת מתכת אינו אסור מדאורייתא אלא מדרבנן, לא גזרו רבנן במקום היזק הרבים.

[דף צב.]

אבל לא מכבים גחלת של עץ, שכיבויה אסור מדאורייתא.

ואי סלקא דעתך כי שמואל כרבי שמעון סבירא ליה, הרי אפילו גחלת של עץ נמי יהא מותר לכבות? שהרי רבי שמעון סבירא ליה ש"מלאכה שאינה צריכה לגופה" אינה אסורה מהתורה, ולפיו לא יתכן שיהא כיבוי אסור מן התורה אלא במלאכת כיבוי שהיא "צריכה לגופה", ומלאכה שכזאת תיתכן רק במכבה את האש הבוערת בעצים בכונה לעשות מהם פחמים, על ידי כיבוי האש. אבל המכבה בכונה שלא ינזקו הרבים הרי היא מלאכה ש"אינה צריכה לגופה", ואין בה איסור אלא מדרבנן [וסברה עתה הגמרא ש"דבר שאינו מתכוין" ו"מלאכה שאינה צריכה לגופה" תלויים אחד בשני].

ומתריצין: ב"דבר שאין מתכוין" אמנם **סבר לה שמואל כרבי שמעון**, שמותר. אבל ב"מלאכה שאינה צריכה לגופה" **סבר לה שמואל כרבי יהודה**, שאסור מן התורה. לפי שאין שני דינים אלו תלויים זה בזה, הלכך לא יכבה גחלת של עץ, כיון שאסור לכבותה מן התורה.

[עד כאן ע"פ ביאור 'הכרותא']